

La Nit de Santa Llúcia, de nou a Girona

El 15 de desembre de 2006 va celebrar-se al Pavelló Municipal de Fontajau la 56a edició de la Nit de Santa Llúcia, acte principal de la Festa de les Lletres Catalanes, organitzada per Òmnium Cultural i l'Ajuntament de Girona, amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat, la Diputació de Girona i El Celler de Can Roca

Feia trenta anys que Girona no era la seu del lliurament d'alguns dels més prestigiosos guardons de la literatura catalana. En aquests tres decennis la ciutat, la societat, ha canviat molt i d'alguna manera s'havia de notar. L'emplaçament escollit per a la Festa hauria pogut fer arrufar el nas a bona part de la intel·lectualitat gironina —«Una pista de bàsquet! Voleu dir...?»—, però l'experiència d'alguns Premis Bertrana i l'agradable sorpresa que produïa en els assistents la disposició i la decoració de l'espai van

sagis. I no podia ser d'altra manera en una festa que havia anunciat la llum com a principal protagonista. Conduïda per la periodista Cristina Puig i el cantant Gerard Quintana, es van alternar les intervencions musicals i visuals —memorables la interpretació de *Qualsevol nit pot sortir el sol* per Jaume Sisa i el Cor Maragall i la dansa aèria del sol i la lluna per sobre els convidats a càrrec de Studio Festi; poc apreciat, malauradament gairebé desaparegut, l'audiovisual que recorria les terres de parla catalana de campanar

Guanyadors de la nit. A l'esquerra, Joaquim Pijoan, premi Sant Jordi.

PERE DURAN

PERE DURAN

El pavelló de Fontajau, convertit en menjador multitudinari.

a cloquer acompanyat per les percussions en directe de la Banda del Surdo— amb el lliurament dels premis i els parlaments dels premiats, els inevitables i farragosos discursos de les autoritats pertinents i el tràfec incessant dels joves cambrers que servien el més o menys previsible menú de la cuina catalana del moment.

Els premis de la Nit oferiren algunes sorpreses agradables. La joventut i prometedora qualitat del guanyador del Mercè Rodoreda de contes i narracions, Borja Bagunyà, amb *La mida de totes les coses*. L'aigua com a símbol que relliga les tres parts —com els quatre rius que identifiquen Girona— del recull *Enlloc* del ja conegut poeta lleidatà Jaume Pont, guardonat amb el Carles Riba. El discurs poc complaent amb el món editorial de Joaquim Pijoan,

novel·lista i pintor nascut a Santa Cristina d'Aro, col·laborador de *Revista de Girona* i autor d'alguns articles a *El Punt*, guanyador del Sant Jordi de novel·la amb *Sayonara Barcelona*. Deixant de banda el Folch i Torres per a Àngel Burgas, que en fa el figurenc més premiat a la Nit de Santa Llúcia, després del Mercè Rodoreda del 2001 i el Joaquim Ruyra del 2003; o l'encès, i celebrat, discurs de Sílvia Còppulo en defensa de la presència del català a TVE-Catalunya en recollir el guardó pel programa «Amb ulls de dona».

La propera trobada serà a Reus, va anunciar en el seu discurs Jordi Porta, president d'Òmnium Cultural. Es mereixerà la vitalitat cultural i literària de Girona una altra llarga espera de trenta anys?

Lluís Lucero Comas